

minder door onze kleine vensters. De zon schijnt alleen 's morgens heel vroeg door de ruiten en moet dan nog kruipen tusschen bloempotten, verweerd glas en smerige gordijnen door, vóór ze op den kalen vloer een zon-plekje kan maken. 't Is maar goed ook, daardoor zien we minder van het stof dat overal op ligt en de fonsige kleur, die de meubels gekregen hebben. Waar dat vieze stof vandaan komt, begrijp ik niet; van buiten kan het niet, want de ramen gaan nooit open. Misschien sluipt het ongemerkt door een gebroken ruit, die juist boven Annie's bed (stroomatras) is.

In de alkoof is het veel donkerder dan in de kamer; er is ook nog meer stof en een nog benauwder lucht. Ja, voor een hond met een fijnen neus, zooals ik, is het soms wel wat sterk die luchtjes te moeten genieten. Ik begrijp niet, dat menschen er nooit last van hebben; zouden die slecht ruiken, of is hun smaak misschien anders?

Er staat een bed in de alkoof, dat is voor Vader en Moeder. Een bed is veel gemakkelijker, de matras behoeft niet 's morgens weggenomen te worden en 's avonds klaar gelegd. Ook blijven de dekens op zoo'n bed, zooals ze er eens op zijn gekomen.

Nu weet je ongeveer, hoe ons huis er uitziet, en zal ik je nog alles van de bewoners vertellen.

Om te beginnen dan: Kleine An. Ze is vier jaar en erg klein. Ze heeft lieve blauwe oogen; bij een hond zou je zeggen: „trouwe oogen.” Dit is een menschegezegde, want alle honden hebben trouwe oogen, als ze maar goed behandeld worden. Ik bedoel: alle honden zijn trouw aan menschen, die van ze houden.

Kleine An heeft een aardig leuk stemmetje, dat heel ver te hooren is. Als ik uitgelaten ben, drie laag, hoor ik haar vanaf de straatdeur al roepen: „Cas, Cas, Cas! Kom, Cas!” (Eigenlijk zegt ze „Kes” maar dat is een soort verbastering; ze meent „Cas.”)

Zooals je weet, werd ik vroeger, in het oude nest „Leelijkie” genoemd, om die vlek over mijn schouder. (Dat leelijk-zijn had toch ook een goede zijde; het deed me mijn staart behouden; ik was *toch* te leelijk, men behoefde mijn uiterlijk niet te verbeteren.) Toen Leendert me evenwel hier bracht bij kleine Anneke, zei ze:

— Niet Leelijkie, mooi hondje.

Toen heeft Leendert me „Castor” genoemd, zonder er om te denken, dat ik een meisje ben.

Den geheelen dag praat Annie met me, probeert allerlei rare dingen met mijn staart en mijn ooren, en zet me telkens rechtop in een hoekje met mijn rug tegen den muur. Ze meent het goed met me, en al hap ik haar heele boterham op, als ze op den grond zit te eten, ze vindt me toch een „brave Cas.” Laatst hapte ik weêr eens in haar brood en toen lachte ze hartelijk. De Baas, die er bij stond, scheen 't niet goed te vinden, want hij trapte naar me en zei:

— Geef 'm er een, den dief.